

Köszöntelek Benneteket, a közelből és a távolból jelenlévőket: *Béke Veletek!*

Lukács barátunk megint meglep minket az evangéliumában. Jézust idézve olyan tippet ad a korrupcióra, a korruptságra hajlamos embereknek, hogy Jézus mondanivalója eltörpül a történetben. Nehéz lesz megfordítani az arányt!

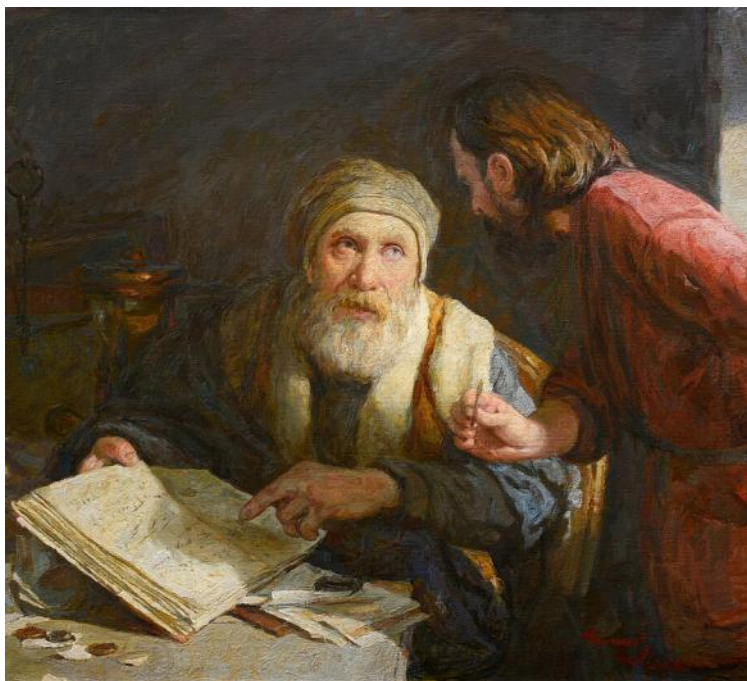
Már előre is vizsgáljuk meg magunkat pénzügyekben és *bánjuk meg* bűneinket, ha vétkezünk... Szeressen minket a mi Atyánk és segítsen bennünket a jézusi okosság Útján...

Ének: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, Atyánk, panaszkodunk, hogy milyen korrupt a mi világunk. Úgy tűnik, hogy a pénzimádat a mai emberek vallása. Add, hogy a miénk soha ne legyen az. Add meg ezt, Atyánk, aki élsz és szeretsz...

Evangélium Lukács könyvéből (16,1-13)

Aztán a tanítványokhoz fordult: „Egy gazdag embernek volt egy intézője. Bevádolták nála, hogy eltékozolja vagyonát. Magához hívatta, és így szólt hozzá: Mit hallok felőled? Adj számot vagyonomról, mert nem maradhatsz tovább intéző. Az intéző így gondolkodott magában: Mitévő legyek? Uram elveszi tőlem az intézőséget. Kapálni nem bírok, koldulni szégyellek. Tudom már, mit teszek, hogy befogadjanak az emberek házukba, amikor elcsap az intézőségből. Egyenként magához hívatta urának minden adósát. Megkérdezte az elsőt: Mennyivel tartozol uramnak? Száz korsó olajjal – felelte. Erre azt mondta neki: Fogd adósleveledet, ülj le hamar, és írd ötvenet. Aztán megkérdezett egy másikat: Te mennyivel tartozol? Száz véka búzával – hangzott a válasz. Fogd adósleveledet – mondta neki –, és írd nyolcvanot. Az úr dicsérte a mihaszna intézőt, hogy okosan járt el. – Igen, a világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál.

Azt mondom hát nektek: Szerezetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogyha majd elfogy, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba. Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű. Aki a kicsiben hűtlen, az hűtlen a nagyban is.

Ha tehát a hamis mammont nem kezeltétek hűen, ki bízza rátok az igazit? És ha a máséban nem voltatok hűek, ki adja oda nektek a tiéteket? Egy szolga sem szolgálhat két úrnak. Mert az egyiket gyűlöli, a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak.

A történetben arról hallunk, hogy az „úr” (ki tudja, az intéző ura vagy Jézus?) megdicséri a korrupt intézőt, aki megvesztegeti ura adósait; de úgy tűnik a szövegből, hogy *megvesztegetéssel* szerezhetünk mi is barátokat, hogy a mennyben kiálljanak mellettünk! Ez persze ellentmondás, de a szöveg tele van ilyen ellentmondásokkal... Lehet-e helyrepopozni ezt a történetet?!

1) A megoldás

Rögtön térjünk a helyesnek mondható *megoldásra*. Az egész történetből annyi a lényeg, hogy ha Jézustól való a szöveg (és nem kitaláció, vagy mint olvastam, egy közszájon forgó „zsiványtörténet”), hogy Jézus a világ fiainak *okosságát* állítja elénk példának, azért, mert nekünk legalább olyan okosnak kellene lennünk az Isten Ország szolgálatában, mint az intéző a Mammon szolgálatában... A többi részletet is megfejthetjük.

2) A magyarázatok

Jó pár szöveget átböngészttem a történet magyarázataiból, és főleg Gromon testvérünk kommentárjában találtam jó ötleteket.

Szakszerű magyarázatot találhattok nála a korabeli *szerződés kötésekről*, hogyan fejték meg az intézők a földesúr bérleti díját, a maguk zsebét gazdagító összegekkel. És hogy az intéző tulajdonképpen a maga csalását engedte el a bérlőknek. (Ha így van, nem is annyira pokorra való ez az intéző!).

Aztán máshol is vita tárgya, hogy ki az a bizonyos „úr”, aki megdicséri az intéző ravaszságát (csalását). Arra jutnak a magyarázók, hogy a gazda csak ironikusan dicsérhetné, inkább Jézus az, aki dicséri, nem a gazemberséget, hanem az okosságot.

Döntő kérdés a *pénz szerepe* az életünkben. Nem a megvesztegetésre szolgál, hanem az önzetlen adakozásra, mellyel belépőt kapunk az örök hazába. Nem valami szent korrupcióval, hanem az anyagi javak helyes (erkölcsös) felhasználásával...

Valaki felfigyelt arra is, hogy a csaló intéző előttünk jár annak felismerésével, hogy az emberek, a *közösség* nagyobb biztonság, mint a jó állás, mert az állás elvesztésekor még nincs veszve minden, ha vannak igazi testvéreink, barátaink.

Felmerül a *hűség és hűtlenség* kérdése is. Aki a pénzkezelésben nem hű, hogyan lehet hű a legnagyobb érték az örök életünk szolgálatában? Az a baj, hogy a pénzt többre tartjuk, mint örök sorsunkat. Tény, hogy a létfenntartáshoz szükséges a mindennapi kenyér, amiért meg kell dolgoznunk, és a munkánkért pénzt kapunk. Maga a pénz nem ördögtől való, hisz csupán csereeszköz. A Mi Atyánk imában fogalmazódik meg az, hogy a mindennapira való törekvés az Isten akarata szerint való és nem a vagyon halmozására.

Az egész történetben a *két úr* kérdése a lényegi kérdés: Ki az Istenünk?! Kinek szolgálunk: a *Mammonnak* vagy az *Istennek*? A Pénzisten a *vevés-szerzés* istene, a mi Istenünk a Szeretet Istene, az *adás* istene. A baj ott van, ha mi mindkettőnek szeretnénk szolgálni. Ahogy Dombi Feri mondta: a „*Jézuskának is és a Béluskának is*”. Csakhogy elvileg sincs két legfőbb érték. Nem csak tilos, de lehetetlen is egyszerre két ellentétet legfőbb értéknek tartani és főleg a szerint élni. Dönteni kell!

--- Testvéreim! Okosnak kell lennünk! Ha a *pénzt* és a *szeretetet* egymás mellé tesszük és megállapítjuk, hogy a szeretet mégis csak nagyobb érték, mint a pénz, akkor miért dönténénk adott esetben (vagy talán alapvetően is?!) a pénzisten, a Mammon mellett?! A pénz az életünkben a szeretet eszköze kell, hogy legyen az Isten Orzága szolgálatában!

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2025. szeptember 21-én
a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]